

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1088: Đoạn Trước Nói “Vô Pháp”, Chính Là Hai Bên Đều Không Chấp Trước, Pháp Và Phi Pháp Đều Không

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 095)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Đoạn trước nói “vô pháp”, chính là hai bên đều không chấp trước, pháp và phi pháp đều không. Được như vậy, mới là phát tâm Bồ-đề.】

Chữ “Tiền” (trước) là chỉ cho nửa phần trước, là nơi hội tụ tông chỉ đại nghĩa của nửa bộ kinh trước. Cho nên kinh mới nói với quý vị là “vô pháp”, dạy quý vị “hai bên đều không chấp trước”. “Pháp” là pháp tướng, là hữu tướng (tướng có), “phi pháp” là không; “không” và “có” hai bên đều không chấp trước, “không” và “có” hai bên đều không vướng bận, đây chính là phát tâm Bồ-đề. Trong Phật pháp Đại thừa, tâm Bồ-đề vô cùng quan trọng, không phát tâm Bồ-đề thì không thể thành Phật.

Lại nói với chư vị, không phát tâm Bồ-đề thì không thể vãng sanh. Câu nói này mọi người phải ghi nhớ thật kỹ vào lòng. Nếu quý vị muốn ngay trong đời này được vãng sanh thế giới Cực Lạc, quý vị nhất định phải phát tâm Bồ-đề. Quý vị hãy xem trong phẩm “Tam bối vãng sanh” của kinh Vô Lượng Thọ, bất luận là Trung bối, Hạ bối hay Thượng bối, kinh văn đều nói rất rõ với chúng ta rằng: “Phát Bồ-đề tâm, nhất hướng chuyên niệm”, đây là điều kiện để vãng sanh thế giới Tây phương Cực Lạc. Bất kể là Bốn cõi (Tứ độ), Ba bậc (Tam bối), Chín phẩm (Cửu phẩm), thầy đều phải trọn đủ; kinh không hề nói hạ hạ phẩm vãng sanh thì không cần phát tâm Bồ-đề, hoàn toàn không có đạo lý này. Do đây có thể thấy, phát tâm Bồ-đề quan trọng biết dường nào. Hiện nay người niệm Phật rất nhiều, nhưng người vãng sanh lại rất ít. Nguyên nhân là do đâu? Họ có “nhất hướng chuyên niệm” hay không? Có chứ. Suốt từ sáng đến tối cứ A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, nhưng đến cuối cùng lại không thể vãng sanh. Lỗi là ở chỗ nào? Chính là chưa phát tâm Bồ-đề, cho nên không thể vãng sanh.

Nếu chỉ “nhất hướng chuyên niệm” mà không có tâm Bồ-đề thì không thể vãng sanh; nhưng nếu chỉ có tâm Bồ-đề mà không “nhất hướng chuyên niệm”, xin thưa với chư vị, vẫn có thể vãng sanh, chỉ là phẩm vị vãng sanh không cao mà thôi. Lời này không phải do tôi nói, mà là do Ngẫu Ích Đại sư đã nói. Ngẫu Ích Đại sư trong tác phẩm “Yếu Giải” có dạy chúng ta rằng: “Được vãng sanh hay không, quyết định ở chỗ có Tín Nguyện hay không”, hễ phát tâm Bồ-đề, có Tín có Nguyện thì chắc chắn được vãng sanh; “Phẩm vị cao hay thấp, là do công phu trì danh sâu hay cạn”, nhất hướng chuyên niệm chính là chỉ cho công phu trì danh cao hay thấp. Cho nên, có được vãng sanh hay không quyết định ở việc phát tâm Bồ-đề, phẩm vị có cao hay không quyết định ở việc nhất hướng chuyên niệm, điều này chúng ta nhất định phải nhận thức cho thật rõ ràng.

Về việc phát tâm Bồ-đề, cách Ngẫu Ích Đại sư nói so với chỗ này giảng nghe có vẻ không giống nhau, rốt cuộc thì ai đúng? Lời nói ra tuy khác nhau, nhưng nếu quý vị suy ngẫm kỹ lưỡng một chút, thì sẽ thấy hoàn toàn giống nhau. Quý vị xem, ở đây chẳng phải đã nói rất rõ ràng rồi sao? Hai bên không chấp trước, pháp và phi pháp đều không, đây mới là phát tâm Bồ-đề. Vậy Ngẫu Ích Đại sư dạy chúng ta điều gì? Ngài dạy quý vị chỉ cần chân thật phát tâm, nhất tâm nhất ý cầu sanh thế giới Tây phương Cực Lạc, cái tâm này chính là Vô thường Bồ-đề tâm.

Cách giảng này của Ngẫu Ích Đại sư, chúng ta rất dễ hiểu, nhất tâm nhất ý phát tâm cầu sanh Tịnh Độ, chúng ta có thể phát khởi cái tâm này. Dem hợp lại cùng với kinh Kim Cang để đối chiếu, thì ý nghĩa lại càng sáng tỏ hơn. Kinh Kim Cang giảng, phát tâm Bồ-đề là hai bên không chấp trước, chúng ta nhất tâm cầu sanh Tịnh Độ, đó là không chấp vào “không”; nhất tâm cầu sanh, nhưng nếu vẫn còn một niệm luyến tiếc không nỡ buông bỏ cõi này, vậy thì không được! Cho nên ngay tại thế gian này, đối với thân tâm thế giới và vạn duyên thấy đều phải buông xuống, buông xuống chính là không chấp vào “có”, như vậy há chẳng phải là “không” và “có” hai bên đều không chấp trước sao! Lời Ngẫu Ích Đại sư giảng, cùng với kinh Kim Cang giảng, không có gì khác biệt, là hoàn toàn như nhau, được như vậy mới có thể bảo đảm quý vị vãng sanh.

Cho nên nếu quý vị thực sự muốn vãng sanh thế giới Tây phương Cực Lạc, thì phải buông xuống, bất cứ thứ gì cũng không được chấp trước, danh văn lợi dưỡng đều phải xả bỏ, trong tâm phải xả bỏ cho hoàn toàn thanh tịnh. Có chuyện gì cần phải dặn dò, thì đừng nên chờ đợi, đừng nói “Bây giờ tôi vẫn

chưa đi cơ mà!”), như thế là không được! Ngay bây giờ phải giao phó ngay, lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn sàng tâm thế để ra đi, phải luôn giữ cái ý niệm này, ngay bây giờ liền dặn dò cho rõ ràng; dặn dò rõ ràng rồi, là vô sự, như vậy mới thật sự là tâm Bồ-đề hiện tiền.

Những gì cần dặn dò, thì mau mau dặn dò cho xong, nếu không có chuyện gì để dặn dò thì lại càng tốt, mọi thứ đều chẳng cần màng tới, tất cả cứ mặc nó đi, căn bản là không cần phải dặn dò gì cả, cái tâm đó sẽ lại càng sạch sẽ hơn, càng thanh tịnh hơn, hoàn toàn vô sự! Thế nào gọi là tâm Bồ-đề? Nhất định phải làm cho thật rõ ràng, bằng không, trong kinh đã năm lần bảy lượt nhắc đến, Thượng bối, Trung bối, Hạ bối thầy đều là “Phát tâm Bồ-đề, nhất hướng chuyên niệm”. Nếu lại còn hiểu lầm về tâm Bồ-đề, lại giải thích sai lệch ý nghĩa của tâm Bồ-đề, thì dầu cho cũng phát tâm cầu sanh thế giới Tây phương Cực Lạc, mà đối với thế gian này mọi thứ đều không buông xuống được, lại cứ lầm tưởng là bản thân đã phát tâm Bồ-đề rồi, thì đây chính là đã ngộ nhận, hiểu sai ý nghĩa của việc phát tâm Bồ-đề, tương lai nhất định vẫn sẽ không thể vãng sanh. Điều này nhất định phải thật rõ ràng, minh bạch, một mảy may cũng không được sai lệch.